

AMANDA JAMES

De
**Midnight
Bookshop**

Vertaling door Anne van der Zwan en Saskia Peterzon-Kotte

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © Amanda James 2025
Oorspronkelijke titel: *The Midnight Bookshop*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2025 HarperCollins Holland
Vertaling: Anne van der Zwan en Saskia Peterzon-Kotte
Omslagontwerp: © Het Omslag Atelier
Omslagbeeld: © Shutterstock; © Adobe Stock
Zetwerk: ZetSpiegel BV., Leerdam
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 2061 7
ISBN 978 94 027 7781 9 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie juni 2026

Het citaat op bladzijde 132, 152 en 203 komt uit de herziene vertaling van Susanne Janssen van *De grote Gatsby*, verschenen bij L.J. Veen Klassiek.

Amanda James asserts the moral right to be identified as the author of this work.

Originele uitgave verschenen bij One More Chapter, een divisie van HarperCollins-Publishers Ltd, London, Great Britain.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC. HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentie-technologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

Lang geleden zag een wonderbaarlijke boekwinkel het levenslicht. De buitenkant lijkt uit bakstenen te bestaan, door mensenhanden gemetseld, maar vanbinnen heeft deze winkel de longen, de hersenen, de ziel en het kloppende hart van iedereen die plezier, steun en hoop vindt bij het lezen van boeken.

Bomen zijn de levensaders van de aarde. Samen met de woorden die op echo's van oude bossen zijn opgetekend, roepen zij nieuwe werelden in het leven. Die werelden worden slechts korte tijd door hun lezers bewoond, maar soms draagt een lezer het verhaal voor altijd met zich mee.

Alle mensen die ooit het geluk hebben gehad dat ze de lokroep van de boekwinkel hoorden, hebben gemerkt dat deze ervaring hun leven heeft veranderd.

De boekwinkel bestaat nog steeds, tot op de dag van vandaag, en de deur staat altijd open voor wie die weet te vinden.

Fay Revil

Hoofdstuk 1

Jo

Op een januaridag als vandaag, als de lucht tintelt met de belofte van sneeuw en de galmende slagen van de kathedraalklokken door de smalle keienstraatjes klinken, heeft Jo het gevoel dat Truro de betoverendste plek is die ze kent. Niet dat ze zo ontzettend veel van de wereld gezien heeft, natuurlijk. Nee, dat is alleen in haar verbeelding. In haar fantasie heeft ze heel wat afgereisd en de prachtigste plaatsen bezocht, wonderbaarlijke plekken vol avontuur en, bovenal, licht. Het soort licht waardoor ze zich veilig, opgewekt en gekoesterd voelt. Jo heeft een hekel aan duisternis, behalve dan op maanverlichte nachten als de gitzwarte hemel bezaaid is met diamantjes en de maan een zilveren cirkel is. Er bestaat geen magischer licht dan maanlicht. Het is niet het warmste licht, maar wel het opbeurendste. Ongrijpbaar.

Jo's verbeelding wordt hoofdzakelijk gevoed door boeken. Haar moeder heeft altijd gezegd dat boeken een soort verslaving voor haar zijn. Dat is misschien iets raars om te zeggen, maar ja, haar moeder is ook raar, vindt Jo. Al sinds Jo's kleutertijd verbaasden haar ouders zich over haar leeshonger en tegen iedereen die het horen wilde, zeiden ze dat Jo vast een geweldige carrière zou krijgen als schrijfster, dichteres of docent. In hun ogen moest Jo altijd een geweldige carrière krijgen, maar Jo zelf zag dat heel anders. Hun verwachtingen

en haar toekomstvisie lagen zo ver uit elkaar dat ze onverenigbaar bleken. Achteraf vraagt Jo zich weleens af of ze wel echt een toekomstvisie had en niet alleen maar ‘nee’ zei tegen alles wat haar ouders haar voorschotelden. Of ze niet, net als een kieskeurige recensent in een sterrenrestaurant, zomaar met een achteloos handgebaar, elk idee wegwuifde dat zij aandroegen.

Vanaf het bankje bij de kathedraal kijkt Jo omhoog naar de witte lucht en ze beeldt zich in dat ze een paar sneeuwvlokken ziet dwarrelen. Misschien heeft ze het mis, maar met een beetje geluk duurt het niet lang meer. De kilte lijkt in haar botten door te willen dringen en ze trekt haar karamelkleurige sjaal nog wat steviger om haar hals. De sjaal heeft bijna dezelfde kleur als haar haar, al lopen daar wat blonde streepjes door. Ze strijkt met haar hand over de ribbels en richels van haar vlecht en constateert dat die ook bijna dik genoeg is om als sjaal te gebruiken.

Maar waarom zit ze hier op deze ijsskoude middag in januari – op haar eenentwintigste verjaardag nog wel – te mijmeren over de magie van de stad en hoe handig het is om je haar als sjaal te gebruiken? Het antwoord luidt: boeken. En wel om twee redenen. De eerste is dat de magie van deze stad in Cornwall, met zijn verborgen steegjes, mysterieuze achterommetjes en hobbelige keienstraten, alleen overtroffen wordt door plekken waarover ze heeft gelezen in Harry Potterboeken en *In de ban van de ring*. De tweede reden is het foldertje dat ze in haar zak heeft en dat, nu ze het tevoorschijn haalt, net zo verfrommeld en verkreukeld is als de tissue die eraan vastkleeft. Jo propt de tissue in haar andere zak en bekijkt de folder nog eens.

De Midnight Bookshop. Iedereen is welkom.

Het is geschreven in gouden letters. Er staat een plaatje van een rode deur onder met in het midden een ouderwetse, koperen klopper en op de achtergrond is net zo’n sterrenhemel met volle maan te zien als Jo zich had voorgesteld. Maar waar is die zaak in godsnaam? De afgelopen drie uur heeft ze het oude stadscentrum van voor tot

achter afgezocht, maar tevergeefs. De mysterieuze boekwinkel is niet waar hij volgens het adres hoort te zijn en het zoeken ernaar begint eerlijk gezegd wel vervelend te worden.

Jo gaat staan en stampt op de keien, in de hoop dat er weer wat warmte in haar voeten wil komen. Zelfs in haar favoriete wollige winterlaarzen, waarin haar voeten lijken op die van Chewbacca, zijn haar tenen bevroren. Haar vingers zijn bevroren, en ze twijfelt of ze handschoenen zal gaan kopen of terug zal lopen naar de bibliotheek waar ze de folder vandaan heeft. Misschien weten ze daar waar de boekwinkel is? Hoewel, de straat waar de boekwinkel hoort te zijn is niet moeilijk te vinden. Die straat heeft ze helemaal uitgekamd, maar ze heeft geen spoor van de winkel gevonden. En dus heeft het weinig zin om terug te gaan naar de bibliotheek.

Thuis staan haar verrassingen te wachten, kennelijk. Vanochtend had haar moeder met opgewonden stem geroepen dat papa en zij vonden dat Jo's eenentwintigste verjaardag niet zomaar onopgemerkt voorbij mocht gaan, al wilde Jo dat nog zo graag. Het gezicht van haar moeder was een en al glimlach, voor zover mogelijk met die gebotoxte lippen van haar. Er zouden taarten komen, een paar vrienden en nog één of twee fantastische verrassingen. Maar Jo houdt niet van verrassingen en ze heeft geen idee wie die vrienden zouden kunnen zijn, aangezien ze die helemaal niet heeft. Ze heeft alleen haar boeken. Maar het is onwaarschijnlijk dat haar ouders boeken hebben gekocht. Nee, het zullen wel vrienden van haar ouders zijn en misschien een paar ooms en tantes. Ooms en tantes die tegen haar praten alsof ze een kleuter is en dan afdruipen als Jo niks terug te zeggen heeft.

Hoewel ze zich niet kan voorstellen dat ze verrast zal zijn door wat haar ouders hebben georganiseerd, is het voor haar wel een verrassing dát ze iets voor haar hebben geregeld. Na dat laatste dagje shoppen had ze daar niet op meer gerekend. Jo schiet in de lach als ze terugdenkt aan het ontdane gezicht van haar moeder toen die hoor-

de dat ze voor de derde keer vervolgd werd wegens winkeldiefstal. Bij het woord 'winkeldiefstal' slaat haar fantasie altijd op hol en ziet ze een vrolijke groene reus voor zich die door de straten banjert en er met hele winkels vandoor gaat. Maar haar ouders hebben niet datzelfde gevoel voor humor, natuurlijk.

Haar moeder had haar armen in de lucht gegooid en gevraagd: 'Waarom, Joanna? Waarom doe je dat toch?' Jo had geen antwoord gegeven. Ze weet nog steeds het antwoord niet, in elk geval niet helemaal. Het zal wel een beetje een combinatie van dingen zijn: de kick om iets te doen wat niet mag, de spanning en de uitdaging om onopgemerkt de grote winkeleigenaren te slim af te zijn. En ze is ze te slim af geweest, tientallen keren al, en daarbij is ze pas drie keer betrapt.

Soms slaat de schaamte toe, maar die verandert alweer snel in opwinding als ze denkt aan haar volgende actie als vrolijke groene reus. Ook de aardige politieagente die haar de laatste keer had ondervraagd, begreep niet waarom Jo het deed. Ze kwam toch uit een 'welgesteld' gezin, dus voor het geld was het niet nodig. Jo had haar hoofd laten hangen en haar schouders opgehaald. Ze had willen zeggen dat het daar ook niet om ging. Het stelen was een leuke bezigheid, een hobby, een sport... Maar ze had gezwegen, want ze wist dat de agente het niet zou snappen.

Een andere verklaring voor het stelen wurmt zich in haar gedachten terwijl ze daar voor de kathedraal staat met haar handen in haar jaszakken. Aan het handschoenen shoppen denkt ze niet meer nu ze probeert te begrijpen waarom ze doet wat ze doet. Het is een verklaring die vaker in haar opkomt, maar waar ze niet aan wil toegeven, omdat dat zou betekenen dat het misschien echt zo is. Volgens die verklaring probeert ze haar ouders te straffen voor hun ongeïnteresseerdheid, voor het gebrek aan liefde dat ze haar hele jeugd heeft ervaren, het gevoel dat ze voor haar ouders een soort meubelstuk is. Geld en mooie spullen, dat is waar het bij hen om draait, die zijn

hun raison d'être. En Jo is bijzaak, zo voelt het tenminste. Alsof ze haar moeten dulden. Het verrassingsfeestje is voor henzelf, niet voor haar. Ze willen gewoon het gevoel hebben iets spectaculairs te hebben gedaan, zodat ze aan de burens kunnen laten zien wat een fantastische ouders ze wel niet zijn. Of zou dat te vergezocht zijn? Ze is bang van niet. Ze stopt de gedachte weg en vertrekt naar huis, precies op het moment dat haar lippen door de eerste sneeuwvlokjes worden gekust.

Hoofdstuk 2

Adelaide

Je hoeft je echt niet te schamen. Dat houdt Adelaide zichzelf steeds voor terwijl ze oversteekt naar de voedselbank, ofwel de ‘voorraadkast van de buurt’, zoals er op een spandoek op het zwarte hek van het buurtcentrum geschreven staat. Mark, die zou zich moeten schamen, die maakt al hun geld op aan drank. Drank is de duivel, zeggen mensen soms. Maar Adelaide heeft de laatste tijd het gevoel dat Mark zelf de duivel is. Komt dat door de alcohol? Of lag zijn duistere kant altijd al als een haai onder de oppervlakte te loeren? Ze denkt dat ze het antwoord wel weet. Maar waarom is ze dan met hem getrouwd? En waarom gaat ze niet weg? Dit maalt door haar hoofd, zoals zo vaak, maar nu moet ze zich uit die gedachten losmaken. Adelaide moet zich concentreren en zich voordoen als iemand anders, iemand die naar het buurtcentrum gaat. Een verzonnen persoon, want ze is tot de conclusie gekomen dat het te pijnlijk is om zichzelf te zijn.

Bij de deur van het oude stenen gebouw aan het park staat ze even stil. Ze haalt diep adem en blaast een wit wolkje in de koude lucht. In de sluitsteen boven de deur is het jaar 1878 gebeiteld. Misschien was het toen iets van de kerk, een parochiehuis of zo, maar zeker geen voedselbank. Hoewel er destijds ook behoefte was aan voedselhulp, bedenkt ze, waarschijnlijk nog wel dringender dan nu. Maar

daar had je dan waarschijnlijk het armenhuis voor. Adelaide rilt als ze terugdenkt aan de beschrijvingen daarvan bij geschiedenisles op school. Die dagen zijn gelukkig voorbij. Ze beseft dat dit gemijmer puur uitstelgedrag is, doet haar capuchon af en gaat de deur door.

In de smalle gang hangt een geur van kaneel en koffie, vermengd met oud hout en vochtige steen, en door een open deur aan de andere kant van de gang hoort ze mensen lachen. Adelaide loopt naar de deur en kijkt voorzichtig om het hoekje. Ze weet niet precies wat ze had verwacht, maar dit in elk geval niet. In het zaaltje staan lange houten tafels waarop royale hoeveelheden boodschappen staan uitgesteld. Daaromheen staan vriendelijk uitziende medewerkers, voornamelijk vrouwen, die bestellingen aannemen en boodschappen inpakken voor de mensen die in de korte rij staan. De mensen die een tas overhandigd krijgen, kijken vrolijk en helemaal niet beschaamd. Aan de zijkant van het zaaltje staan zelfs tafels waar mensen zitten te kletsen achter een kop koffie met wat lekkers erbij. De sfeer is zo compleet anders dan de ongemakkelijke somberte die ze zich had voorgesteld dat ze de moed, die haar in de schoenen was gezakt, weer wat voelt terugkomen terwijl ze naar een van de tafels loopt.

Een stevige vrouw met blozende wangen en wit haar pakt een boodschappentasje en knikt haar toe. ‘Je eerste keer hier?’

De stralende glimlach van de vrouw brengt ook bij Adelaide een lach op het gezicht. Ze durft nog geen open kaart te spelen en antwoordt: ‘Ja, ik ben hier voor mijn buurvrouw. Ze is in de tachtig en ik heb haar beloofd wat boodschappen te halen. Ze is niet meer zo goed ter been.’ Adelaide hoopt maar dat de vrouw haar leugentje net zo overtuigend vindt klinken als zijzelf.

‘Ik snap het. Heel aardig van je.’ De vrouw schudt het tasje open. ‘Hoe heet ze?’

Ja, hoe heet ze, Adelaide? De diepbruine ogen van de vrouw staan vragend, maar lijken ook het antwoord al te weten: dat Adelaide hier voor zichzelf is en helemaal niet voor een oude buurvrouw. ‘Kaitlin,’

zegt Adelaide en inwendig huivert ze. Het eerste wat in haar gestreste brein opkwam, was inderdaad de naam van haar buurvrouw, of liever gezegd: haar twaalfjarige buurméísje. Wat is ze toch een ongelofelijke sukkel.

In de diepbruine ogen staat nu verwarring te lezen. Dat is begrijpelijk, aangezien dit wel een erg onwaarschijnlijke naam is voor een oudere dame. Maar de vrouw gaat er verder niet op in, een overduidelijk gebaar van hoffelijkheid. Adelaide schaamt zich – iets wat ze vooraf wel had verwacht, maar niet om deze reden. ‘Prima. Wat zou Kaitlin graag willen, denk je? We hebben bijna alles.’

Wat volgt, zijn lange minuten waarin de vrouw producten omhooghoudt en Adelaide alleen maar knikt en glimlacht, alsof ze haar tong heeft verloren. Als ze de tas overhandigd krijgt, mompelt Adelaide een snel bedankje en draait zich om om te vertrekken. Maar de vrouw raakt haar arm aan en zegt: ‘Heb je zin in een kop koffie of thee met een stuk taart?’ Ze gebaart naar de tafels die aan de zijkant staan. ‘Onze vrijwilligers maken altijd veel te veel en ze vinden het heerlijk om mensen van hun baksels te zien genieten.’

Adelaide staat op het punt om te weigeren omdat ze hier zo snel mogelijk weg wil, maar de vrouw kijkt haar zo warm en bemoedigend aan dat ze haar tot haar eigen verrassing nog eens bedankt en naar een tafel in de hoek loopt. Daar heeft ze haar jas nog nauwelijks opengeritst, of een andere vrijwilliger komt al vragen wat ze wil drinken. Ze gaat zitten en terwijl ze wacht op haar thee met chocoladetaart kijkt ze voorzichtig naar de andere mensen aan de tafels en ze ontdekt dat die er heel gewoon uitzien, net als zij. Wat had ze dan verwacht? Stakkers uit *Oliver Twist*, compleet met bedelstaf? Rechts van haar zit een knappe jongeman met halflang haar in vlechtjes, een donkere huid en opvallende, helderblauwe ogen. Hij kijkt op zijn telefoon terwijl hij koffiedrinkt en als hij even opkijkt, begroet Adelaide hem, tot haar eigen verbazing, met een vrolijke lach en een zwaai. Hij beantwoordt beide, enigszins ongemakkelijk zo te zien,

en ze vraagt zich af waarom ze hier in hemelsnaam nog zit. Net als ze besloten heeft ervandoor te gaan, wat ze veel eerder had moeten doen, komt de vrijwilliger terug met haar bestelling en is er geen ontsnappen meer aan. Ze bedankt voor de thee en taart en ziet dan achter haar op een plank een stapel foldertjes liggen. Omdat ze toch niks beters te doen heeft, op zwaaien naar nietsvermoedende jongemannen na, pakt Adelaide een handvol folders en bekijkt ze. Er is er eentje van de Anonieme Alcoholisten, die zou ze eigenlijk voor Mark moeten meenemen. Maar ze kan wel bedenken wat hij daarop te zeggen zou hebben. Of eigenlijk zou hij zijn vuisten laten spreken. Ze legt het foldertje omgekeerd neer en wenst nog maar eens het onmogelijke: dat Mark toegeeft dat hij een probleem heeft en hulp zoekt. Misschien kunnen ze dan hun huwelijk ook weer op het juiste spoor krijgen. Maar, zegt een knagend stemmetje vanbinnen, hun huwelijk heeft nooit op het juiste spoor gezeten. En dus schuift ze het foldertje van zich af en concentreert zich op haar taart.

Als alles op is, pakt ze de volgende folder, over een cursus kiezelkunst. Adelaide bestudeert de vrolijk gekleurde voorkant. Ze is nooit erg goed geweest in welke vorm van creativiteit dan ook. Maar kunst maken met kiezelstenen zou leuk kunnen zijn. Ze legt hem op het stapeltje ‘misschien’, al weet ze dat het er niet van gaat komen. Om te beginnen zou Mark het nooit toestaan. Wie zou er dan in godsnaam voor hem moeten zorgen, als zij de bloemetjes ging buitenzetten bij een cursus kiezelkunst? De rest van de foldertjes bekijkt ze zonder belangstelling, tot ze het laatste ziet.

De Midnight Bookshop. Iedereen is welkom.

Boeken, dé zijn pas interessant. Ze was vroeger dol op lezen. Adelaide volgt met haar vingertoppen de gouden belettering op de voorkant van de folder en kijkt naar de rode winkelkeur met in het midden een ouderwetse, koperen klopper en daarboven de sterrenhemel met de volle maan. Het ziet er echt magisch uit – en wat een ongebruikelijke naam voor een boekwinkel. Adelaide moet bekennen

dat het haar intrigeert, en niet zo'n klein beetje ook. Ze weet nauwelijks meer wanneer ze voor het laatst een boek heeft gelezen. Er zitten nooit genoeg uren in de dag, met haar werk, de boodschappen, het schoonmaken en koken. En 's avonds in bed wil Mark niet dat ze haar licht nog aan heeft. Opeens dringt het tot haar door. Daarom is ze gestopt met lezen. Adelaide kan zich niet meer herinneren in welk boek ze bezig was, maar Mark had zonder iets te zeggen zijn arm uitgestoken en het licht uitgedaan. Een niet mis te verstane waarschuwing dat dat er niet meer in zat.

Haar twee vertrouwde metgezellen – schaamte en vernedering – komen haar weer kwellen en ze krijgt tranen in haar ogen. Ze slikt moeizaam en kijkt nog eens naar de folder. Ergens diep vanbinnen begint een opstandig stemmetje te fluisteren en ze knijpt het folder-tje stevig vast, alsof het een reddingsboei is. Misschien zou ze daadwerkelijk eens langs moeten gaan bij die boekwinkel. De straat kent ze, die is maar een minuut of tien lopen van waar ze nu zit. En het kan toch geen kwaad? Ze heeft nog wat geld, met kerst van haar tante gekregen. Mark denkt dat ze er eten van heeft gekocht, maar ze heeft het onder de kast verstopt. Het is maar twintig pond, maar dat zal toch wel genoeg zijn voor een paar boeken?

Het opstandige gefluister klinkt al wat luider en er komt nu ook trots bij. Trots en vastberadenheid. Adelaide vraagt zich af waar ze kan lezen zonder dat Mark het merkt en meteen schiet het antwoord haar te binnen. Op haar werk. De buurtsuper waar ze nu al vijf jaar werkt, voelt als een schuilplaats. Daar zou ze zich op vrije momenten kunnen terugtrekken om in het magazijn te lezen. Nu kletst ze in de pauzes met haar collega's, ze lacht om hun verhalen over thuis en verzint zelf vergelijkbare verhalen waar de anderen om kunnen lachen, over een verzonnen leven met een toegewijde echtgenoot... In plaats daarvan, in plaats van te doen alsof haar leven normaal is, kan ze lezen. De woorden 'even ontsnappen in een boek' komen in haar op en het idee spreekt haar heel erg aan.